

๔๕

อย่าดูเบา

เพราะฉะนั้น ผู้ที่ได้พุทธรัตตะ ที่ได้แล้วอย่าดูเบาหนา ดับมาเกือบ ๒,๐๐๐ ปีหนา มาโผล่ขึ้นในครั้งนี้นะเป็นอัศจรรย์ทีเดียว แต่ว่ามารยังขวางอยู่ มาก มนุษย์ยังไม่เบิกตา ยังหลับตาอยู่มาก มนุษย์ยังไม่ตื่น ยังหลับตาอยู่มาก นัก

ถ้ามนุษย์ได้เห็นธรรมกาย มนุษย์คนนั้นตื่นขึ้นแล้วไม่หลับแล้ว ถ้า มนุษย์ใดยังไม่เห็นธรรมกาย ยังไม่เป็นธรรมกายมนุษย์นั้นยังหลับอยู่ มาร มันยังกดหลับอยู่ ยังไม่ตื่นเลย บางทีตายเสียชาติหนึ่งยังไม่ตื่นเลย หลับเรื่อย ไปเสียทีเดียว

บางคนเห็นปรากฏตื่นทีเดียวมีธรรมกาย บางคนไม่เพียงสา มีธรรมกายใหญ่โตมหิทธานุภาพเช่นนี้แล้ว มาถึงรัตนะอันเลิศประเสริฐเช่นนี้แล้ว กลับไปวางเสียก็มี แผลงประหลาดนัก ลืมตาขึ้นแล้วกลับไปตาบอดก็มี อย่างนี้น่าอัศจรรย์นัก

เพราะเหตุไร? เพราะไม่รู้จักเพียงสา มาพบของวิเศษประเสริฐเลิศล้ำพัน ประมาณ ไม่รักษาให้ควรแก่การควรเห็นควรพบ แม้เป็นอยู่ก็เท่ากับศพ ไม่ประเสริฐเลิศอะไรนัก

เพราะกายมนุษย์นี้ชั่วคราวเท่านั้น เกิดแล้วก็ดับไป อุปปาตะบังเกิดขึ้น ลูติตั้งอยู่แปรไป กังคะแตกสลายไป มีเกิดมีดับ มีเกิดมีดับเป็นเบื้องหน้า

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “รัตนสูตร”

๒๖ เมษายน ๒๕๓๗